

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 2Csp/100/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5119214124
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marcela Karman
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2023:5119214124.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou Mgr. Marcelou Karman v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XX, D. E., proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpený Advokátska kancelária Goliašová Gabriela s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, Trenčín, IČO: 47 234 679, o určenie, že úverová zmluva je neplatná a vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

I. Súd konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 392,11 eur **z a s t a v u j e**.

II. Žalovaný **j e p o v i n n ý** vydať žalobkyni z úverovej zmluvy č. 6206025403 zo dňa 8.6.2012 bezdôvodné obohatenie vo výške 704,84 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 27.11.2019 domáhala určenia, že úverová zmluva, ktorú uzatvorila dňa 18.6.2012 so žalovaným je bezúročná a bez poplatkov a vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1 096,95 eur.

2. Žalobkyňa podanú žalobu skutkovo odôvodnila tým, že dňa 18.6.2012 uzatvorila so žalovaným ako veriteľom úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver ako spotrebiteľke vo výške 800 eur s mesačnou splátkou 4 % z dlžnej čiastky. Podľa jej názoru úverová zmluva neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch, a to neuvedenie RPMN, výšku mesačnej splátky, zročnosť jednotlivých splátok úveru, adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a v zmluve nie je uvedená výška úrokov a výška poplatku. Preto je potrebné na túto zmluvu pozeráť ako na bezúročnú a bez poplatkov. Aj keď sa jednalo o vydanie kreditnej karty, resp. o revolvingový úver aj takáto zmluva o úvere musí obsahovať údaj o RPMN. Zákon nerozlišuje či sa jedná o kreditnú kartu, revolvingový úver alebo sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu. Na tomto mieste dáva do pozornosti aj rad rozhodnutí krajských súdov Žilina, Prešov, Banská Bystrica. V zmluve nie je uvedená adresa veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, musí byť v tejto zmluve konkretizovaná, aj keď sa v zmluve nachádza adresa veriteľa. Za splnenie tejto povinnosti nemožno považovať uvedenie adresy sídla žalovaného v záhlaví zmlúv v rámci jeho ďalších identifikačných údajov. Navyše, v prípade bánk pôsobiacich tak, ako žalovaný na území celého Slovenska prostredníctvom pobočiek, nie je vylúčené, aby reklamácia alebo sťažnosť nemohla byť vybavená prostredníctvom niektorej z nich v mieste čo najbližšom v bydlisku spotrebiteľa. Žalovaným nebol poskytnutý úverový rámec 800 eur. Z karty postupne vyčerpala sumu 3.193,89 eur od septembra 2012 do podania žaloby. Postupne zaplatila žalovanému od septembra 2012 po dátum podania žaloby sumu 4.797,89 eur, rozdiel činí 1.604 eur. Vzhľadom na premlčanie časti

nároku uplatnila si sumu 1.096,95 eur, a to od decembra 2016 po podaní žalobu v decembri 2019. Žalobca ako spotrebiteľ, má právny záujem na určení neplatnosti právneho úkonu z úverovej zmluvy uzatvorenej so žalovaným. Jeho nároky sú odôvodnené aj s cieľom európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, ktorých zmyslom a cieľom je dosiahnuť stav, aby nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách spotrebiteľov nezaväzovali (najmä Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Pokiaľ ide o naliehavý právny záujem žalobca dal do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1M Cdo 1/2009. Žalobca vzhľadom na finančnú tieseň uzatvoril so žalovaným spotrebiteľskú úverovú zmluvu č. 4008005170 zo dňa 03.08.2010 na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 1.523,00 eur a úverovú zmluvu č. 4304080511 zo dňa 18.04.2013 na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 1.600,00 eur. Žalobca nepripravoval spolu so žalovaným úverovú zmluvu po jednotlivých článkoch, zmluva už bola žalovaným vopred naformulovaná a žalobca vôbec nemohol ovplyvniť jej obsah. Žalobca súčasne predpokladal a vychádzal z toho, že žalovaný bude postupovať predovšetkým s odbornou starostlivosťou a v súlade s dobrými mravmi -§2 písm. u) 8§4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Vzhľadom na akútny nedostatok finančných prostriedkov, bol žalobca nútený riešiť vzniknutú situáciu pôžičkou. Nakoľko však v bankách narazil na prekážky, musel zvažovať iné alternatívy. Žalobca nemal na výber, bol nútený požičať si finančné prostriedky na uspokojovanie každodenných potrieb. Z tohto dôvodu, po neúspechu, s ktorými sa stretol v bankových inštitúciách, bol okolnosťami prinútený kontaktovať nebankové subjekty, ktoré nemajú až také striktné podmienky pre poskytovanie pôžičiek. V dobrej vôli si napokon žalobca požičal peniaze od spoločnosti HOME CREDIT SLOVAKIA, a. s. Žalobca za poskytnutý spotrebiteľský úver č. 4008005170 vo výške 1.523,00 eur zaplatil sumu 2.595,74 eur, za poskytnutý spotrebiteľský úver č. XXXXXXXXXXXX vo výške 1.600,00 eur zaplatil sumu 1.859,63 eur. Žalovaný postupoval bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi. Spotrebiteľské práva žalobcu boli porušené najmä tým, že žalovaný použil v zmluve neprijateľné zmluvné podmienky. Ide najmenej o tieto neprijateľné zmluvné podmienky: veriteľ konal bez odbornej starostlivosti, keď - spotrebiteľa vystavil zjavne nečitateľným, iba veľmi obtiažne čitateľným zmluvným podmienkam. Podľa názoru žalobcu už len drobné písmo použité v tejto zmluve a v úverových podmienkach, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť, ktoré písmo má za následok, že žalobca musel použiť optickú pomôcku, aby vôbec sa oboznámil s jej obsahom, prekračuje mieru únosnosti, mieru slušnosti, ohľaduplnosti a podľa názoru žalobcu je použité zo strany žalovaného výlučne s cieľom doslovné „odradiť spotrebiteľa, aby sa vôbec riadne oboznámil s jej cieľom, využívajúc jeho slabšie postavenie). Európska únia kladie vysoký dôraz na ochranu spotrebiteľa, niekoľko smerníc je dokonca venovaných spotrebiteľom. Článok 6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS od štátov požaduje, aby spotrebiteľa neprijateľné podmienky nezaväzovali. Žalobca ďalej uviedol, že pokiaľ v zmluve absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky a je v nej uvedená len jednotná suma splátky bez tohto rozlíšenia, tak ako tomu bolo v tomto prípade, uvedený nedostatok spôsobuje následok uvedený v § 11 ods. 1 zákona č.129/2010 Z. z. a spotrebiteľský úver sa posudzuje ako bezúročný a bez poplatkov. Vo vzťahu k údaju o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, podľa názoru žalobcu, ak sa tento údaj v zmluve jednoznačne uvedený dátumom nenachádza, tak treba považovať zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Nepostačuje údaj o počte splátok, nakoľko nie je prípustné, aby sa spotrebiteľ k údaju o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dopracovával výkladom a výpočtom a rovnako z dôvodu, že z ustanovenia § 9 zákona 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch jasne vyplýva, že tento údaj musí byť obsiahnutý priamo v zmluve, pričom predmetné oznámenie je len dokumentom jednostranne podpísaným zo strany žalovaného. Žalobca je presvedčený, že žalovaný pri uzatváraní predmetnej spotrebiteľskej zmluvy sa dopustil nekalej obchodnej praktiky o cene poskytnutej pôžičky zmysle § 7,8 zákona č. 250/2007 Z. z. Je zrejmé, že žalobca nebol správne informovaný pred uzavretím zmluvy o RPMN, uvedené bolo aj v rozpore s ust. § 4 zákona č. 129/2010 Z. z., v ktorom je zakotvená povinnosť pre žalovaného poskytnúť presné informácie o spotrebiteľskom úvere. Tieto údaje je žalovaný povinný uviesť, nakoľko spotrebiteľ má právo si tieto údaje porovnať a rozhodnúť sa, či vstúpi do úverového vzťahu so žalovaným. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný vystavil žalobkyňu (spotrebiteľa) hrubo nemorálnych a zneužívajúcich zmluvných podmienok, ktoré zakladajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Samotná zmluva o úvere už len v kontexte uvedených neprijateľných a nekalých podmienok svojím obsahom ako aj účelom jednak odporuje zákonu a zákon obchádza a ako celok sa prieči dobrým mravom. Preto žalobkyňa žiadala vo veci samej o vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktoré sa žalovaný obohatil.

3. Žalovaný žiadal vo svojom písomnom vyjadrení žalobu v plnom rozsahu zamietnuť. Čo sa týka namietania, že zmluva neobsahuje výšku mesačnej splátky, zročnosť jednotlivých splátok úveru, k

tomuto uviedol, že pri danom type úveru nie je možné stanoviť splátkový kalendár s rozkladom splátok vopred, nakoľko klient má stanovený úverový rámec a je len na jeho rozhodnutí, koľko z neho mesačne na svoju spotrebu vyčerpá. Okrem toho žalobca je každý mesiac informovaný o výške dlžnej sumy a výške aktuálnej sumy na čerpanie. Do pozornosti dal žalovaný uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.2.2018 v konaní sp. zn. 3Cdo/146/2017, v ktorom sa vyjadril k náležitosti rozkladu splátok nasledovne: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška alebo počet či termíny splátok istiny a úrokov a iných poplatkov“ je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje čo splátka úveru zahŕňa. Žalovaný súčasne dal do pozornosti, že žalobca bol každý mesiac počas celého zmluvného vzťahu informovaný o výške splátky a o úrokovej sadzbe a o týždennom limite a pod. Čo sa týka RPMN žalovaný namietal, že revolvingový úver je dlhodobý, opakovateľný a obnoviteľný úver. Držiteľ revolvingového úveru má k dispozícii finančné prostriedky vo výške dohodnutého úverového rámca. Termín revolvingový znamená po slovensky obnovujúci sa. Pri tomto type úveru je obnoviteľná finančná rezerva. S každou uhradenou mesačnou splátkou klient sporiť čiastku, ktorú si v prípade potreby môže opäť požičať, a to bez akýchkoľvek zbytočných papierovačiek. Keďže predmetná vec sa týka revolvingového úveru a RPMN nie je dobré možné stanoviť, nebolo možné stotožniť sa so žalobcom, že pre neuvedenie RPMN je úver bez úrokov a bez poplatkov. Čo sa týka námietok, že v zmluve nebola uvedená adresa veriteľa, v tomto konkrétnom prípade je adresa uvedená priamo na žalovaného ako poskytovateľa úveru a je uvedená hneď v úvode pod názvom „Úverová zmluva“. Čo sa týka bezdôvodného obohatenia, k tomuto žalovaný uviedol, že žalobcovi nemohla a ani nevznikla žiadna pohľadávka z titulu bezdôvodného obohatenia, nakoľko nedošlo ani k plneniu bez právneho dôvodu, ani plnením z neplatného právneho úkonu, ani plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Podľa názoru žalovaného z jeho strany nedošlo a ani nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže prijímal platby (splátky úveru) žalobcu oprávnene a na základe platne uzavretej úverovej zmluvy a v súlade s riadne dohodnutými zmluvnými podmienkami.

4. Tunajší súd na pojednávaní dňa 10.03.2022 vyhlásil rozsudok, č. k. 2Csp/100/2019 - 136, ktorým vo výroku I. rozsudku určil, že úver číslo Úverovej zmluvy 6206025403 zo dňa 18.6.2012 uzatvorený medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov. Vo výroku II. rozsudku uložil žalované mu povinnosť uhradiť žalobcovi istinu vo výške 1.096,95 eur zo zmluvy XXXXXXXXXX zo dňa 18.6.2012 z titulu bezdôvodného obohatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo výroku III. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Krajský súd v Žiline na základe podaného odvolania žalovaného uznesením zo dňa 02.02.2023, č. k. 9CoCsp/35/2022-181 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil. Vo výroku II. a III. rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podľa záverov odvolacieho súdu vo vzťahu k zrušeným výrokom súdu prvého stupňa, je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, pretože súd sa vo svojom rozhodnutí s námietkou premlčania žiadnym spôsobom nevysporiadal a nezaoberal sa zisťovaním skutočností rozhodujúcich z hľadiska určenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby (§ 107 ods. 1) a tiež posúdením začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby (§ 107 ods. 2 OZ). Súd prvej inštancie sa ďalej nezaoberal dispozičným oprávnením žalobkyne s predmetom sporu (čiastočným späťvzatím žaloby) a nakoniec v plnom rozsahu vyhovel pôvodne uplatňovanému nároku žalobkyne. Rovnako tak odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nedáva odpoveď na argumenty žalovaného ohľadom spornej výšky bezdôvodného obohatenia, keď namietal výšku čerpanej sumy úveru.

6. Predmetom konania po vrátení veci Krajským súdom v Žiline s poukazom na vyslovený právny záver odvolacieho súdu, ktorým je tunajší súd v zmysle § 391 ods. 2 CSP viazaný, zostal uplatnený nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý bol pôvodne uplatnený vo výške 1 096,95 eur.

7. Súd po zmene zákonného sudcu v predmetnej veci nariadil pojednávanie na deň 13.07.2023, ktoré sa konalo za účasti žalobkyne. Žalovaný a jeho právny zástupca svoje právo zúčastniť sa na nariadenom termíne pojednávania nevyužili, svoju neprítomnosť ospravedlnili podaním doručenom súdu dňa 06.07.2023.

8. V zmysle § 123 ods. 2 CSP, podanie vo veci samej je najmä žaloba, vzájomná žaloba, zmena žaloby, späťvzatie žaloby, odpor, odvolanie, dovolanie, a ak to z povahy veci vyplýva, aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

9. V zmysle § 129 ods. 1 CSP, ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní.

10. V zmysle § 144 CSP, žalobca môže vziať žalobu späť.

11. V zmysle § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

12. V zmysle § 294 CSP, zmena žaloby sa v spotrebiteľských sporoch nepripúšťa, ak je žalovaným spotrebiteľ.

13. Na konanom pojednávaní zákonná sudkyňa poukázala na tú skutočnosť, že zo strany žalobkyne bolo na pojednávaní dňa 10.03.2022 uskutočnené čiastočné späťvzatie žalobného nároku tak, ako na to poukázal Krajský súd v Žiline s tým, že o tomto späťvzati po udelení súhlasu zo strany žalovaného, ktorý súhlas bol súdu doručený na základe jeho výzvy dňa 13.07.2023 (č. I. 201 spisu) súd rozhodne v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Zároveň však súd poukázal na tú skutočnosť, že žalobkyňa na pojednávaní dňa 10.03.2022 rozšírila žalobný nárok o úroky z omeškania, ktoré však pôvodne v žalobnom nároku nepožadovala od žalovaného zaplatiť. Súd poučil žalobkyňu o tom, že takto uplatnený úrok z omeškania nie je dostatočne určitý, keď súd pri aplikácii § 129 ods. 1 je povinný stranu vyzvať na doplnenie, resp. opravu návrhu. Zo zmeny žaloby uskutočnenej žalobkyňou (ktorá je spotrebiteľkou v predmetnom konaní a teda § 294 CSP sa v konaní neuplatní) nevyplýva výška úrokov z omeškania, suma, z ktorej si žalobkyňa tieto úroky uplatňuje ani čas, od ktorého si zaplatenie úrokov uplatňuje. Žalobkyňa v reakcii na uvádzané skutočnosti výslovne uviedla, že si úroky z omeškania v konaní neuplatňuje. Súd preto o zmene žaloby nerozhodoval.

14. Súd s poukazom na späťvzatie žaloby v časti uskutočnenom na pojednávaní dňa 10.03.2022 v prvom rade na pojednávaní dňa 13.07.2023 konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 392,11 eur na základe súhlasu žalovaného doručeného súdu dňa 11.0.2023 zastavil tak, ako to vyplýva z výroku I. tohto rozsudku.

15. Súd v súdnej veci na základe uznesenia Krajského súdu zo dňa 02.02.2023, č. k. 9CoCsp/35/2022-181, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok tunajšieho súdu č. k. 2Csp/100/2019 – 136 zo dňa 10.03.2022 vo výroku II. a II. a v tejto časti vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie vo veci, rozhodoval o nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré po zastavení konania na základe späťvzatia žaloby zo dňa 10.03.2022 predstavovalo sumu 704,84 eur.

16. Súd v predmetnom konaní s poukazom na predchádzajúci bod tohto rozsudku vykonal dokazovanie v rozsahu zrušenej časti, pričom dospel k skutkovým zisteniam tak, ako sú uvedené ďalej v tomto rozsudku, pričom na súdnu vec aplikoval nižšie uvedené ustanovenia.

17. V zmysle § 100 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník (ďalej aj ako „občiansky zákonník“), právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

18. V zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

19. V zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

20. V zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

21. V zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

22. V zmysle § 488 Občianskeho zákonníka, záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohládávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

23. V zmysle § 489 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

24. V zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

25. V zmysle § 536 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

26. Rozsudkom č. k. 2Csp/200/2019 – 136 zo dňa 10.03.2022 súd vo výroku I. rozhodol, že úver číslo Úverovej zmluvy XXXXXXXXXXXX zo dňa 18.06.2012 uzatvorený medzi žalobkyňou a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov. Predmetný rozsudok vo výroku I. nadobudol právoplatnosť dňa 13.02.2023.

27. Žalobkyňa v podanej žalobe uviedla, že od septembra 2019 do dňa podania žaloby, t.j. do 27.11.2019 vyčerpala z karty úver vo výške 3 193,89 eur, keď v uvedenom období zároveň zaplatila žalovanému sumu 4 797,89 eur. Rozdiel potom podľa žalobkyne predstavuje „preplatok“ vo výške 1 604 eur. Žalobkyňa ďalej uviedla, že o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a s tým súvisiacim nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia sa dozvedela dňa 24.11.2019 prostredníctvom facebooku. V podanej žalobe žiadala o vydanie bezdôvodného obohatenia od podanej žaloby 3 roky späť, t.j. od decembra 2019 po podanú žalobu v decembri 2019, čo sa jedná o sumu 1 096,95 eur. Na pojednávaní dňa 10.03.2022 žalobkyňa zobrala žalobu čiastočne späť keď uviedla, že si uplatňuje nárok 2 roky späť, ktorý vyčíslila ako nárok vo výške 704,84 eur. Žalobkyňa zároveň na pojednávaní žiadala, aby súd zaviazal zaviazat' žalovaného okrem vydania bezdôvodného obohatenia (v sume 704,84 eur) aj na zapltenie úrokov z omeškania (č. I. 134 spisu), ktorý návrh na pojednávaní dňa 13.0.2023 zobrala späť.

28. Vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu, ktoré malo žalobkyňi vzniknúť, toto žalobkyňa vyčíslila v súlade s dôkazom predloženým súdu – výpisu úverovej zmluvy (č. I. .8 a násl. spisu), podľa ktorého v období od 12/2017 (dva roky späť od podanej žaloby tak, ako to vyplýva z vyjadrenia žalobkyne uskutočneného na pojednávaní dňa 10.03.2022, č. I. 134 spisu), do podania žaloby (27.11.2019) žalobkyňa uhradila žalovanému nad rámec zapožičanej úverovej istiny sumu 704,84 eur (platby uvedené na č. I. 9 spisu od 12/2017 do 08/2019). Súd po prepočte úhrad uskutočnených žalovanou v čase od 12/2017 do podania žaloby (posledná platba v 08/2019) zistil, že žalovaná v uvedenom období uhradila dlžnú sumu 706,96 eur (zrejme z platieb podľa č. I. 9 spisu), avšak žalovaná si nárokuje za uvedené obdobie sumu nižšiu, preto súd z takto uplatneného nároku v ďalšom vychádzal. Súd pritom zdôrazňuje, že takto uskutočnené platby, tzn. tak, ako sú uvedené na č. I. 8 a 9 spisu zo strany žalovaného v konaní rozporované neboli.

29. Súd v súvislosti s uplatneným nárokom žalobkyne poukazuje na nález Ústavného súdu SR zo dňa 12. mája 2020, sp. zn. III. ÚS 43/2020, v ktorom Ústavný súd konštatoval, že bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere, má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. Zmluvný vzťah je v takomto prípade založený relevantným právnym titulom, na základe ktorého sú zmluvné strany

povinné si navzájom plniť (aj keď zo strany spotrebiteľa v obmedzenom rozsahu, nekorešpondujúcom s ustanoveniami zmluvy o úrokoch, poplatkoch).

30. V konaní bolo zo strany žalovaného namietané premlčanie nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pre zistenie, či došlo k premlčaniu práva súd musel ustáliť, či došlo vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobkyne k uplynutiu subjektívnej, resp. objektívnej, či prípadne obidvoch lehôt, v ktorým mala žalobkyňa právo svoj nárok uplatniť.

31. K inštitútu premlčania súd uvádza, že sa jedná o kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Použitie tohto spôsobu obrany má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva. Premlčaním (na rozdiel od preklúzie) právo samo osebe nezaniká, len sa oslabuje v tej svojej zložke, ktorá predstavuje nárok. Subjektívne právo aj po aplikácii námietky premlčania trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, ktorého uplatniteľnosť je ale obmedzená na dobrovoľné splnenie povinným.

32. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia ako majetkové právo sa premlčuje v zákonom stanovenej objektívnej trojročnej alebo desaťročnej premlčacej dobe (v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia) podľa § 107 ods. 2 občianskeho zákonníka, v rámci ktorej plynie subjektívna dvojročná premlčacia doba podľa § 107 ods. 1 občianskeho zákonníka. Odlišný a na sebe nezávislý je začiatok a priebeh plynutia objektívnej a subjektívnej premlčacej doby, ako aj ich skončenie. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať zo skutočnej, nie z predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto ho získal.

33. V predmetnom prípade, ako už vyplýva z prvého v poradí vydaného rozsudku tunajšieho súdu v tomto konaní je na daný prípad potrebné aplikovať osobitnú právu úpravu spotrebiteľského práva, najmä zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“), tzn. jedná sa o spotrebiteľský spor. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/1/2012 uviedol, že starorímsky princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ (práva patria bdelym) v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. V uznesení sp. zn. 6MCdo/9/2012 zo dňa 16.01.2013 Najvyšší súd Slovenskej republiky doplnil, že ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov.

34. S poukazom na vyššie zmienené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 28.09.2021, sp. zn. 5Cdo/29/2021 v spotrebiteľských sporoch pri určovaní začatia plynutia subjektívnej doby ustálil, že za skutkovú okolnosť (skutkové okolnosti), ktorá je (sú) podstatná pre nadobudnutie vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, potrebnej pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, je podľa názoru dovolacieho súdu potrebné považovať skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Bez tejto vedomosti je spotrebiteľ v presvedčení, že jeho povinnosťou je (bolo) plniť zmluvne dohodnutý záväzok a splácať dlh splátkami vo výške dohodnutej v zmluve, ktorej návrh riadne a podľa dôvery spotrebiteľa v súlade so zákonom vypracoval veriteľ - dodávateľ ponúkajúci svoj produkt. Nestačí preto len predpokladať, že oprávnená osoba skutkové okolnosti mohla vedieť, alebo sa ich mohla alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Dovolací súd zdôrazňuje, že spotrebiteľova vedomosť o tom, že výška splátok (resp. celého konečného dlhu zahŕňajúceho aj úroky a poplatky) je v úverovej spotrebiteľskej zmluve uvedená nesprávne, je sama osebe skutkovou okolnosťou, nie okolnosťou právnou (zistenie o rozpore takéhoto zmluvného dojednania so zákonom je len dôvodom nadobudnutia tejto vedomosti)... Pri skúmaní momentu, kedy spotrebiteľ nadobudol vyžadovanú skutočnú (preukázanú) vedomosť o tejto podstatnej skutkovej okolnosti (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 413/2013) je potrebné si uvedomiť, že ide o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom (actio nata). Rozhodujúce nie je, či možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti mal už skôr. Aj v prejednávanom spore je potom potrebné individualizovať, kedy žalobkyňa nadobudla vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jej

úkor bezdôvodne obohatil. Vychádzať treba z reálneho momentu, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil. Najvyšší súd SR v predmetnom rozhodnutí v tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 14Co/1455/2014, v ktorom Krajský súd uviedol, že v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka sa pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby vyžaduje skutočná, teda preukázaná, nielen predpokladaná vedomosť na strane oprávneného, pričom navrhovateľka jednoznačne uviedla, že to, že sa odporca na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedela až po porade so svojím právnym zástupcom. Logickým následkom zistenia takýchto vedomostí bolo udelenie plnej moci právnemu zástupcovi a podanie návrhu na začatie konania, ako aj na rozhodnutie toho istého súdu, sp. zn. 1Co/1008/2014, ktorý vychádzal z toho, že za preukázaný možno mať začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby od prvej porady navrhovateľky s advokátom. Dovolací súd v prezentovanom náleze ďalej doplnil, že aj v prejednávanej spore (spotrebiteľského charakteru) je potrebné vychádzať z momentu, kedy si žalobkyňa sama musela byť vedomá, že bez existujúceho (platného) právneho dôvodu previedla na účet žalovaného určitú čiastku resp. čiastky. Týmto momentom je aj podľa dovolacieho súdu porada, ktorú absolvovala žalobkyňa ako priemerná spotrebiteľka - fyzická osoba s jej právnou zástupkyňou, kedy sa dozvedela o rozpore niektorých jednotlivých konkrétnych dojednaní zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere so zákonnou úpravou (túto vedomosť je potrebné odlišovať od znalosti právnej kvalifikácie plnenia poskytnutého žalobkyňou nad rámec základnej sumy úveru ako bezdôvodného obohatenia).

35. Súd v konaní pre účely ustálenia začiatku plynutia subjektívnej doby zisťoval, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tej skutočnosti, že úver sa považuje za bezúročný a bezpoplatkov, v dôsledku čoho jej vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného. Už v podanej žalobe ako aj na pojednávaní konanom dňa 10.03.2022 žalobkyňa uviedla, že o tom, že platila nárok žalobcu nad rámec uzatvorenej zmluvy (z dôvodu, že úver sa považoval za bezúročný a bez poplatkov) sa dozvedela od p. F., ktorý bol v tom čase predsedom Občianskeho združenia na ochranu spotrebiteľa v Martine. O jeho existencii sa žalobkyňa dozvedela prostredníctvom sociálnej siete Facebook. Žalobkyňa sa s p. F. stretla dňa 24.11.2019 v Martine, keď po tom, čo ju z troch telefónnych čísel urgovali na zaplatenie dlžnej splátky na internete overovala podmienky poskytovania úverov, až narazila na stránku o ochrane spotrebiteľov, kde jej po kontaktovaní bolo vysvetlené, kedy sa zmluva považuje za bezúročnú a bezpoplatkovú. Následne došlo z jej strany k podaniu žaloby, ktorú žalobu jej vyhotovil v deň stretnutia p. F., tzn. predseda Občianskeho združenia na ochranu spotrebiteľa v Martine. Žaloba bola teda vyhotovená v deň, kedy sa žalobkyňa dozvedela o možnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a to dňa 24.11.2019, následne po tom dňa 2.11.2019 bola žaloba podaná na súdu. Žalovaný takého žalobkyňou tvrdené skutkové okolnosti - zistenie možnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy dňa 24.11.2019 nerozporoval (následkom čoho sa v súlade s § 151 CSP stali tieto skutočnosti v konaní nesporné), keď rozporoval deň začatia plynutia subjektívnej lehoty, ktorý podľa jeho názoru nastáva momentom, kedy žalobkyňa plnila nad rámec poskytnutej sumy úveru. S uvedeným názorom sa súd nestotožňuje, pričom má za to, že pri ustálení začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je nutné vychádzať zo skutočného zistenia žalobkyne o tej skutočnosti, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, pričom súd je toho názoru, že začatie plynutia subjektívnej lehoty nie je možné ustáliť ani z momentu, kedy sa žalobkyňa „mohla dozvedieť“ o vzniku bezdôvodného obohatenia z právnych predpisov SR (zákon o ochrane spotrebiteľa, ktorý uvádza podmienky, pri splnení ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov). Súd svoj právny záver o potrebe pri určení začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty vychádzať zo skutočného zistenia žalobkyne o tom, že sa iná osoba na jej úkor bezdôvodne obohatila (keď v čase, kedy žalovanému plnila mala stále za to, že plní na základe zmluvy) poukazuje na vyššie zmienený právny záver Najvyššieho súdu z roku 2021, podľa ktorého až od momentu skutočnej vedomosti spotrebiteľa o tom, že nemá plniť splátky spotrebiteľského úveru dochádza k začatiu plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Tento záver Najvyššieho súdu SR vychádza rovnako z právneho záveru Ústavného súdu SR, podľa ktorého skutočná (preukázaná) vedomosť predstavuje okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Požiadavka žalovaného v tom zmysle, aby súd posudzoval moment plynutia subjektívnej lehoty odo dňa, kedy žalobkyňa už hradila nad rámec poskytnutej sumy úveru je tak v priamom rozpore s vyššie uvedenými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR. Zároveň súd k týmto tvrdeniam uvádza, že je logické, že pokiaľ by žalobkyňa mala vedomosť, že hradí nad rámec toho, čo je povinná, už v momente uskutočnenia prvej splátky nad rámec svojej povinnosti by túto (a každú ďalšiu) neuskutočnila. Je teda zrejmé, že nemala vedomosť o tom, že plní nad rámec svojej povinnosti a že jej týmto plnením vzniká bezdôvodné obohatenie.

36. Vzhľadom teda na tú skutočnosť, že žalobkyňa sa o možnosti podať žalobu dozvedela dňa 24.11.2019, pričom žaloba bola podaná dňa 27.11.2019, keď v konaní si uplatňuje vrátenie bezdôvodného obohatenia, ktoré plnila od 12/2017 súd konštatuje, že žaloba vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 704,84 eur bola podaná v subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe.

37. Súd sa ďalej zaoberal tou skutočnosťou, akú objektívnu dobu je potrebné na predmetný spotrebiteľský vzťah aplikovať, kedy začala plynúť a ďalej či subjektívna premlčacia doba tak, ako je ustálená vyššie v rozsudku, plynula v rámci objektívnej premlčacej doby.

38. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Ak sa plnenie bez právneho dôvodu poskytuje postupne po častiach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, kedy k plneniu došlo. V 3-ročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané nedbalostne, v 10-ročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne.

39. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí vždy priamo smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O nepriamy úmysel ide, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozumený. Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 18.10.2018, sp. zn. 1Cdo/238/2017 aplikáciu 10-ročnej premlčacej doby podmienil preukázaním žalobcu (spotrebiteľa), že v čase keď došlo k bezdôvodnému obohateniu, mal žalovaný (dodávateľ) úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor (analogické použitie trestnoprávných noriem). Najvyšší súd SR v predmetnom rozhodnutí výslovne uviedol, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). V predmetnom prípade je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať 3-ročnú alebo 10-ročnú premlčaciu lehotu. Žalobca musí preukázať, že v čase kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota. S poukazom na citované rozhodnutie, keď v konaní nebolo preukázané úmyselné spôsobenie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného súd ustálil, že na predmetný prípad je potrebné aplikovať všeobecnú 3-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu.

40. Žalobkyňa podala žalobu na tunajší súd dňa 27.11.2019, pričom súdu predložila dôkazný prostriedok vydaný žalovaným, (potvrdenie žalovaného), z ktorého sú zrejmé okrem iného aj platby uskutočnené zo strany žalobkyňou žalovanému. Uvedené platby, dátumy úhrad, ani výšku, žalovaný v konaní nerozporoval. Ako súd už vyššie v rozsudku uviedol, žalovaná v dátume od 12/2017 do 12/2019 uhradila žalovanému sumu 706,96 eur (stípeť 7 potvrdenia s názvom „suma skutočne uhrad. v €“), pričom žalovaná si v uvedenom období uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia v sume nižšej, t.j. v sume 704,84 eur. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd má za to, že takto podaná žaloba (po jej späťvzati v časti nároku) je podaná v subjektívnej premlčacej lehote, ktorá bola podaná v rámci objektívnej 3-ročnej premlčacej lehoty (objektívna lehota vo vzťahu k zaplateným platbám od 12/2017 do 12/2019 začala plynúť odo dňa, kedy k nemu došlo, tzn. od momentu uskutočnenia týchto platieb).

41. S poukazom na uvedené skutočnosti mal súd za riadne preukázaný nárok vo vzťahu k vzniknutému bezdôvodnému obohateniu žalovaného voči žalobkyňi, keď žalobkyňa plnila nad rámec svojej povinnosti, pričom nárok nebol zo strany súdu vyhodnotený ako premlčaný, t.j. vo výške uplatnenej po späťvzati nároku v časti a teda v sume 704,84 eur.

42. Pokiaľ sa týka námietky žalovaného o tom, že nie je pravdou, že by žalobkyňa čerpala úver vo výške 3 193,89 eur, ale vo výške vyššej, s uvedeným sa súd stotožňuje. Kontrolou platieb súd zistil, že žalobkyňa nezapočítala do poskytnutej sumy úveru sumu 762,70 eur, t.j. sumu prvého čerpania. Zároveň súd zistil, že žalovaný v prehľade čerpania žalobcu (č. I. 108 spisu) eviduje sumu 14,01 eur za nákup tovaru alebo služby zo dňa 25.09.2018, ktorá suma nebola uvedená v prehľade platieb, ktoré bolo zo strany žalovaného žalobkyňi poskytnuté (č. I. 8 a násl. spisu). Súd vo vzťahu k námietke žalovaného však uvádza, že vzhľadom na skutočnosť, že v konaní neboli zo strany žalovaného rozporované platby uskutočnené žalobkyňou od 12/2017, ktoré platby si žalobkyňa v konaní nárokuje, tzn. nenárokuje si všetky ňou uskutočnené platby tak, ako ich uhradila, pre priznanie žalovanej istiny nemôžu námietky žalovaného ovplyvniť výsledok sporu. Totiž po prepočte poskytnutej sumy úveru súd zistil, že žalovaná čerpala úver vo výške 3 969,60 eur (vyplýva z prehľadu platieb predložených žalovaným na č. I. 108 spisu), alt. úver vo výške 3 956,59 eur (vyplýva z prehľadu platieb predložených žalobkyňou na č. I. 8 – 9 spisu). Kontrolou platieb súd zistil, že rozdiel vznikol v nasledovných platbách:

- nákup zo dňa 25.09.2018 vo výške 14,01 eur

o platba uvedená „navyše“ v prehľade platieb žalovaného

- nákup zo dňa 15.10.2012 vo výške 586 eur,
- nákup zo dňa 05.10.2012 vo výške 10,74 eur,
- nákup zo dňa 04.10.2012 vo výške 70 eur,
- nákup zo dňa 04.10.2012 vo výške 26,26 eur,

o spolu sumy uvedené v prehľade platieb žalovaného - 693 eur, čo je rozdiel oproti platbe uvedené v prehľade platieb žalobkyne ako platba z október 2012 – 693,50 eur

- nákup zo dňa 04.09.2012 vo výške 10,09 eur,
- nákup zo dňa 10.09.2012 vo výške 12,38 eur,

o spolu sumy uvedené v prehľade platieb žalovaného – 22,47 eur, čo je rozdiel oproti platbe uvedené v prehľade platieb žalobkyne ako platba z september 2012 – 22,97 eur.

Potom 14,01 eur – 0,50 eur – 0,50 eur (platby vyplývajúce z prehľadu platieb žalovaného na č. I. 108 spisu), t.j. suma 13,01 eur predstavuje rozdiel oproti úverovej sume uvedenej žalovaným ako sume, ktorá bola žalobkyňou čerpaná (3 969,60 eur) a sume, ktorá vyplýva z prehľadu platieb predloženého žalovanou ako sumou, ktorá bola žalobkyňou čerpaná (3 956,59 eur), keď $3\,969,60 - 3\,956,59 = 13,01$ eur.

43. Súd uvedené skutočnosti pre vytvorenie bližšieho obrazu o úverovom čerpaní žalobkyňou overoval, avšak ustálil, že na priznanie nároku tak, ako je predmetom tohto konania po späťvzatí nároku v časti, nemajú vplyv. Súd totiž uvádza, že žalobkyňa jednoznačne špecifikovala platby, ktoré si v konaní uplatnila, pričom sa jedná o platby, ktoré boli uskutočnené žalobkyňou v rozsahu vyššom ako tie, ktoré mala vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru zaplatiť, pričom uvedené platby súd vyhodnotil ako nepremičané a preto ustálil, že na ich priznanie žalobkyňi vznikol nárok.

44. Z prehľadu platieb na č. I. 8 a 9 spisu vyplýva (posledný stĺpec s názvom „Aktuálny zostatok nezaplatennej istiny, ak je tu mínus, tak ste zaplatili viac“), že žalobkyňa už od platby uskutočnenej v júni 2016 uhradzovala žalovanému platby, na ktoré mu už nevznikol nárok (s poukazom na rozhodnutie súdu o tom, že úver je bezúročný a bezpoplatkový), keď v uvedenom období uskutočnené platby boli úhradami nad rámec poskytnutej sumy úveru. V uvedenom čase pritom bola do čerpanej sumy úveru započítaná aj suma 762,70 eur, ktorá bola žalobkyňou riadne vrátená. Z prehľadu platieb totiž jednoznačne vyplýva suma prvého čerpania (762,70 eur) ako aj ostatné sumy, ktoré žalobkyňa čerpala (od 09/2019 do 07/2019), ktoré sumy však žalovanému vrátila. Potom všetky platby uskutočnené od 12/2017 boli uskutočnené nad rámec poskytnutej sumy úveru a žalovanej vznikol nárok na ich vrátenie, keď úver súd posúdil ako bezúročný a bezpoplatkový.

45. V zmysle § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

46. V zmysle § 151 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

47. Súd zdôrazňuje, že žalovaný v konaní nepoprel úhradu dlžných súm, ktorých zaplatenie žalobkyňa v konaní preukázala, keď žalovaný namietal uplynutie subjektívnej premlčacej lehoty vo vzťahu k uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

48. Podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilný sporový poriadok, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

49. Podľa ustanovenia § 255 ods. 2 Civilný sporový poriadok, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

50. Podľa ustanovenia § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

51. Nakoľko súd žalobe žalobkyne v prevažnej časti nárokov vyhovel (v časti konanie na základe späťvzatia žaloby zastavil), úspešnou stranou v konaní bola žalobkyňa. V predmetnom prípade základom nárokov boli nároky žalobkyne na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverových zmlúv, po ustálení ktorých súd dospel k záveru aj o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa si v konaní však nárok na náhradu trov konania neuplatnila, pričom zo spisového materiálu vyplýva, že tieto jej ani nevznikli (v konaní nebola zastúpená advokátom, nehradila súdne poplatky), preto súd rozhodol tak, že jej nárok na náhradu trov konania nepriznal a to s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.10.2016, sp. zn. 6Cdo/544/2015, podľa ktorého „ak úspešnej strane sporu alebo strane, ktorá procesne nezavinila zastavenie konania, preukázateľne v konaní žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy konania nevznikli, súd jej nárok na náhradu trov konania neprizná“. Súd podotýka, že aj pri aplikácii § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd náhradu trov konania pomerne rozdelí v prípade čiastočného úspechu vo veci, by úspech žalovaného vzhľadom na úspech žalobkyne čo do uplatnených nárokov bol v konaní dôležitý pri vyčíslení čistého úspechu v spore, keď však súd nárok na náhradu trov konania žalobkyne nepriznal, považuje súd poukaz na takýto výpočet nadbytočný. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd po právoplatnosti tohto rozsudku nebude rozhodovať o výške náhrady trov konania v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením. Pokiaľ by súd rozhodol tak, že by žalobkyne priznal nárok na náhradu trov konania aj vtedy, pokiaľ jej nevznikli, vyšší súdny úradník by následne rozhodol o výške trov konania v rozsahu 0 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.